

Lgh:

Kako je pri nas v šoli.

7. V marcu.

Hvala Bogu! Zdaj vsaj ni več tiste dolgočasne teme, puste megle in tistega strupenega mraza!

Toda to pa moram povedati. Kako težko je zdaj računati, kako težko gledati v knjigo, kako težko pisati naloge, ko pa zunaj tako lepo sije solnce, ko se na livadah prebuja cvetje in se nad njim prepeljavajo pisani metulji, na njivah se pa že zbirajo kmetje na pomladansko delo. Vse je zdaj zunaj na prostem; kaj čuda, če tudi šolar zahrepeni ven! Seveda, prav bi rekel: lahkomiselni šolar, ki ne upošteva, da dandanes še drvar brez znanja ni za ta svet. Tako nam venomer pripovedujejo v šoli.

Pa me je vkljub vsemu premagala skušnjava. Z menoj vred je bil pa premagan tudi Korenov Peter. Šla sva na Robnikov grič. Ob vodi sva postavljala mlinčke, iz vrb sva si delala piščalke, šopek cvetja sva si vsak pripela na klobuk in od daleč sva gledala na farni zvonik... Ko bo ura udarila dvanajst, bo treba iti domov, da naju kdo ne vidi in da doma ne bodo zaslutili, kje je bila najina šola.

»Ali si bil kaj vprašan?« so me vprašali doma.

»Nič,« sem povedal po resnici in pravici. Pa me je vendar nekaj zapeklo.

Tudi naslednjega dne sva jo s Petrom mahnila na Robnikov grič. Pod gričem je šumela voda kakor dan prej, ob vodi so rasle vrbe kakor dan prej, rumeni citrončki in lepo barvani lastavičarji so frfotali mimo naju, a midva sva živela srečna in zadovoljna kakor v rajju.

Ob poldvanajsti uri sva pa krenila proti domu; ta dan so imele namreč deklice ročna dela.

In še tretji dan sva napravila isto pot. Ob dvanajsti uri sva krenila domov, in... in... in... Najrajši bi molčal. Kar na kratko bom povedal. Gospod učitelj je pisal, da me že tretji dan ni bilo v šolo, in če me še ne bo, da bo starše zadela kazen. Ne morem dopovedati, kako je potem pri nas grmelo in pri Korenovih je treskalo, kakor bi bil že sveti Jakob v deželi.

Naslednjega dne sva šla seveda s Petrom v šolo. Tam sem pa užil sramote, da me še danes pogreje, če se nanjo spomnim.

Zgodila se mi je pa še druga nesreča. Robnikov grič mi je snedel cvetno nedeljo! Butaro bo nesel brat Jožek in on bo zaslužil dva kovača. Jaz pa —? Če ne bo kovačev, kako bom šel pa na šolski izlet?

Korenov Peter je zdaj hud name. Pravi, da sem ga jaz zapeljal v potepanje. Jaz pa mu pravim, da je on mene. Najino prijateljstvo je zdaj hudo skrhano.

Najrajši imam zdaj Drobiževega Jožka. Ata nima več, samo mamu ima še in dva brata. Reveži so pri Drobiževih. Večkrat dam Jožku kaj kruha. On pa meni pomaga pri računstvu. Jej, kako mu gre! Kar nevoščljiv bi mu bil, če bi kaj pomagalo.

Drugačen je pa Janez Murkovič. Pravil sem vam že o njem. Strašno trde glave je. Bere komaj za silo, računati ne zna nič, piše pa tako, da stoje črke kakor razvaljen plot. Res je sirota. Zadnjič sem mu hotel pomagati pri krščanskem nauku. Vprašan je bil deset božjih zapovedi. Šlo je: »Prva..., druga..., tretja..., četrta, četrta, četrta...« Tam se mu je pa ustavilo.

Pomagal sem mu za hrbtom: »Spo... spo... spo...«

Pa je butil na dan: »Četrta: spovej očeta in mater vsaj enkrat na leto...«

Ali smo se smejali! Okna so se tresla. Komaj smo se pomirili. Kajpak, da ni prav, če se revežu smejemo, pa nismo mogli drugače. Saj so se meni tudi oni dan smejali, ko sem bral:

»Naj človek pol sveta obleče,
najboljši kruh doma se peče.«

Ena sama črka, pa je bilo vse narobe!

Moj brat je v prvem razredu. Tam se še tožijo med seboj. Toda zdaj jim jo je gospodična učiteljica zasolila. Rekla jim je: Kdor bo koga zatožil, bo zaprt, in kdor bo zatožen, bo tudi zaprt.«

Pri nas pa tožiti več ne znamo. Če si pa sami med seboj račune poravnavamo, pa gospod učitelj hitro zve in nam dá še kaj za nameček.

Velika noč se bliža. Jaz se že učim piruhe sekati. Toliko repe in krompirja sem že razsekal, da me več ne puste v klet. Tudi dobro. Sem bil že večkrat doli (zaprt). Poznam jo dobro.

Zdaj vam pa vsem voščim dosti piruhov. In pa Bog vas varuj, da bi jaz prišel med vas. Ob vse piruhe bi bili...

Matko Krevh:

Žaba.

Ali ste že videli žabo? — Ná — smeh po vseh klopeh! Le krohočite se! Jaz pa stavim deset vreč najdebelejših orehov in koš lešnikov povrhu, da tiste žabe, ki sem jo videl jaz, ko sem šel k Sveti Barbari v Slovenskih goricah k skušnji, vi še niste videli. No, zdaj se pa smejte, če se morete! Ali ste jo videli? — No, torej!

Vprašujete me, kaj sem iskal pri skušnji. Ali sem še učenec ali morda že gospod nadzornik ali celó gospod dekan? — Žal, nisem ne eno ne drugo. Samo